

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 15Co/84/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6720202422
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 05. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jaroslav Mikulaj
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2024:6720202422.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedu JUDr. Jaroslava Mikulaja a sudcov JUDr. Jaroslava Galla a JUDr. Klaudie Koskovej, v právnej veci žalobcu: A. B., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom C. D. XXXX/XX, XXX XX E., proti žalovanej: F. G., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom H. I. J. XXXX/XX, XXX XX E., zast.: Mgr. Marcel Péli, LL. M., advokát, so sídlom M. R. Štefánika 157/45, 017 01 Považská Bystrica, IČO: 42 014 248, o zaplatenie 3.400 Eur, na odvolanie žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Zvolen zo dňa 20. 04. 2023, č. k.: 6C/21/2020 - 303, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok okresného súdu vo výroku I. a III. potvrdzuje.
- II. Odvolanie žalovanej proti výroku II. odmieta.
- III. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % do troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd zaviazal žalovanú k povinnosti zaplatiť žalobcovi sumu 3.400 Eur s 2% úrokom z omeškania ročne zo sumy 3.400 Eur od 01. 01. 2020 až do zaplatenia, v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku (I. výrok). V prevyšujúcej časti žalobu zamietol (II. výrok) a žalovanú zaviazal k povinnosti nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100% (III. výrok).

2. Z obsahu odôvodnenia rozsudku vyplýva, že žalobca spolu s jeho bývalou manželkou A. B. mali v bezpodielovom spoluvlastníctve byt č. XX nachádzajúci na 1. podlaží bytového domu na D. B. K. XXXX/XX vo E. (ďalej len „byt“). Ich manželstvo zaniklo právoplatnosťou rozsudku okresného súdu o rozvode manželstva č. k. XX/XXX/XXXX – XX, pričom k vyporiadaniu zaniknutého BSM nedošlo v trojročnej prekluzívnej dobe. Každý z bývalých manželov sa tak stal vlastníkom bytu v podiele 1/2 k celku. Následne bývalá manželka žalobcu darovala svoj podiel dcére, t. j. žalovanej, a to na základe darovacej zmluvy zo dňa 07. 03. 2017. Žalobca od roku 2010 v predmetnom byte nebýval. Strany sporu sa rozhodli predmetný byt predať za sumu 125.300 Eur, pričom žalovaná bola vyzvaná na úradu finančnej čiastky, ktorá žalovaná suma predstavovala úhrady nedoplatkov za zálohové platby za užívanie bytu, ale aj finančnej kompenzácie za žalované obdobie.

3. Okresný súd rozsudkom č. k. 6C/21/2020 - 207 zo dňa 13. 09. 2021 vo veci rozhodol prvýkrát tak, že žalobe vyhovel v celom rozsahu. Voči tomuto rozhodnutiu podala žalovaná odvolanie, o ktorom rozhodol odvolací súd uznesením č. k. 15Co/8/2022 - 256 zo dňa 17. 08. 2022 tak, že rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie s vysloveným právnym názorom, ktorým bol okresný súd viazaný.

4. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní a právnom posúdení dospel k záveru, že žaloba žalobcu je dôvodná čo sa týka zaplatenia sumy 3.400 Eur, a preto v tejto časti žalobe vyhovel.

Z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplynulo, že žalovaná bola podielovou spoluvlastníčkou predmetného bytu v období od 25. 10. 2017, kedy nadobudla 1/2 podielu k predmetnému bytu darovacou zmluvou od svojej matky až do dňa 03. 07. 2019, kedy došlo k povoleniu vkladu vlastníckeho práva k bytu na nového vlastníka (ďalej aj „rozhodné obdobie“). Medzi stranami sporu nebolo sporné, že žalobca a žalovaná boli podielovými spoluvlastníkmi predmetného bytu každý v 1-ici k celku. Samotná žalovaná potvrdila, že predmetný byt užívala výlučne jej matka s jej súhlasom, teda byt bol užívaný aj čo sa týka podielu žalobcu, pričom v konaní nebolo preukázané, že užívanie bytu prebiehalo so súhlasom žalobcu. Prvoinštančný súd pri rozhodovaní vychádzal z listinných dôkazov predložených žalobcom, pričom mal za to, že za obdobie od 25. 10. 2017 až do 24. 06. 2019 v zmysle predložených vyúčtovaní za služby spojené s užívaním bytu mala žalovaná zaplatiť po zohľadnení platieb, na ktorých sa mal podieľať aj žalobca ako spoluvlastník bytu, sumu v celkovej výške po zaokrúhlení 2.403 Eur. Okresný súd mal preukázané, že žalovaná v mesiaci máj 2019 uskutočnila úhradu spojenú s užívaním bytu v celkovej výške 1.281,92 Eur. Súd prvej inštancie mal tak za to, že žalovaná by mala uhradiť titulom bezdôvodného obohatenia v súvislosti s užívaním predmetného bytu v rozhodnom období celkovo sumu 1.121,10 Eur zaokrúhlené (2.403 Eur – 1.281,92 Eur). Okresný súd zaviazal žalovanú aj na zaplatenie zbytku sumy do žalovanej sumy 3.400 Eur, to znamená sumy 2.278,90 Eur (3.400 Eur – 1.121,10 Eur), a to v súvislosti s užívaním predmetného bytu zo strany žalovanej za obdobie od 25. 10. 2017 do 03. 07. 2019. Predmetný nárok považoval ako finančnú náhradu za užívanie jeho spoluvlastníckeho podielu na predmetnom byte ako dôvodný, pričom obvyklá výška nájmu v danom čase predstavovala sumu 500 Eur za mesiac bez úhrad za plnenia spojené s užívaním bytu. V konaní bolo jednoznačne preukázané, že predmetný byt užívala žalovaná, a to prostredníctvom svojej matky, a teda byt užívala nad rozsah svojho spoluvlastníckeho podielu, pričom medzi spoluvlastníkmi nedošlo k dohode o tom, že toto užívanie bude bezodplatné. Tento nárok tak považoval za dôvodný a v súlade s existujúcou judikatúrou (uznesenie Najvyššieho súdu SR spisová značka 6Cdo/2016/2010 zo dňa 13. 09. 2011). Okresný súd preto dospel k záveru, že nárok žalobcu je opodstatnený aj vo vzťahu k zaplateniu sumy 2.278,90 Eur ako finančnej náhrady za užívanie predmetného bytu v rozhodnom období. Obvyklé nájomné za polovicu predmetného bytu v rozhodnom období predstavovalo sumu 250 Eur mesačne, čo by v matematickom vyjadrení presahovalo uplatnenú sumu zo strany žalobcu (za obdobie od 01. 11. 2017 do 30. 06. 2019 predstavovala výška finančnej náhrady za užívanie bytu v rozhodnom období o žalovanej sumy 5.000 Eur /20 x 250 eur/). Okresný súd tak zaviazal žalovanú na zaplatenie sumy 3.400 Eur, ktorá pozostáva z nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia v súvislosti s platbami spojenými s užívaním predmetného bytu, ktoré vykonal žalobca ako aj titulom finančnej kompenzácie spoluvlastníka za nemožnosť užívať jeho podiel predmetnom byte.

5. Súd prvej inštancie zároveň zaviazal žalovanú aj na zaplatenie príslušenstva, ktoré si uplatnil žalobca vo výške 2% ročne, avšak nie odo dňa ako to požadoval žalobca, t. j. odo dňa 01. 07. 2019, ale odo dňa 01. 01. 2020. Z vykonaného dokazovania totiž vyplynulo, že žalobca pred podaním žaloby vyzýval žalovanú na zaplatenie sumy 3.400 Eur, pričom jej stanovil lehotu na zaplatenie do 31.12.2019, preto sa žalovaná dostala do omeškania odo dňa nasledujúceho, t. j. odo dňa 01.01.2020. Súd prvej inštancie tak v prevyšujúcej časti nárok na úrok z omeškania zamietol.

6. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) tak, že tieto priznal v rozsahu 100% v prevažnej miere úspešnému žalobcovi.

7. Proti rozsudku okresného súdu podala v zákonnej lehote odvolanie žalovaná z dôvodov v zmysle § 365 ods. 1, písm. b), f) a h) CSP. Žiadala, aby odvolací súd zmenil rozsudok okresného súdu tak, že žalobu žalobcu zamietne a zaviazá ho k náhrade trov konania v rozsahu 100% alternatívne tak, že žalovanú zaviazá k povinnosti zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 59,26 Eur a o trovách konania rozhodne v zmysle § 255 CSP.

8. Rozsudok okresného súdu považovala za protizákonný, nakoľko jeho vydaniu malo predchádzať porušenie základných práv, na ktoré počas celého konania poukazovala. Napriek tomu, že vo svojom odvolaní zo dňa 01. 11. 2021 poukazovala na to, že požadovaná suma vo výške 3.400 Eur nie je správna, a že list, v ktorom túto sumu uviedla, bol spísaný v jej právnej nevedomosti, čo potvrdil následne aj odvolací súd, tak napriek tomu je rozsudok a suma v ňom uvedená rovnaká. Konštatovala, že s odstupom takmer dva a pol roka po absolvovaní jednotlivých písomných vyjadrení a pojednávaní je požadovaná suma opäť totožná ako na začiatku. Napriek tomu, že okresný súd síce vo svojom odôvodnení uviedol, že nevychádzal z uznávacieho prejavu žalovanej, a to v zmysle záverov odvolacieho súdu, avšak toto

tvrdenie podľa názoru žalovanej nie je pravdivé a súd prvej inštancie po celú dobu vychádzal len a len z tohto jej prejavu a snažil sa žalobcu doslova presvedčiť a naviesť, ako sa má k predmetnej sume dopracovať iným spôsobom, ako tým, ktorý vo svojej žalobe pôvodne uvádzal. Uviedla, že ak prvoinštančný súd zamietol jej návrh na doplnenie dokazovania výsluchom svedka - matky žalovanej, pričom poukázal na sudcovskú koncentráciu konania, tak túto mal rešpektovať a uplatňovať počas celého konania. Žaloba by tak bola, resp. by mala byť zamietnutá už na prvom pojednávaní, bez možnosti akéhokoľvek ďalšieho doplňovania dôkazov a úpravy žaloby žalobcom. Takýto postup považovala za neprípustný, popierajúci akúkoľvek zásadu moderného sporového konania. Uviedla že výsluch svedka navrhla až vtedy, keď okresný súd neprijal jej argumentáciu o tom, že žalobca predmetný byt pravidelne užíval a do bytu chodieval, varil si tam a chodil si prať a odpisovať energie. Poukázala na to, že predložila úplne jednoduchý a jednoznačný výpočet, z ktorého vyplývalo, že od novembra 2017 bol na predmetnom byte dlh vo výške 369 Eur z obdobia, kedy nebola vlastníčkou bytu, a teda žalobca úhradu tohto dlhu od nej nemohol požadovať. Následne počas obdobia, kedy už bola spoluvlastníčkou bytu, tak žalobca uhradil sumu 1.000 Eur, pričom z toho bola uhradená ešte časť zo starého dlhu vo výške 369 Eur. Následne žalobca uhradil ďalších 1.000 Eur, pričom na predmetnom dokumente bola uvedená platba matky žalovanej vo výške 290,74 Eur. Žalovaná vykonala platbu vo výške 1.281 Eur. Žalobca uhradil sumu 1.631 Eur v rozhodnom období (2.000 Eur - 369 Eur). Samotná žalovaná uhradila v rozhodnom období sumu 1.281 Eur a sumu 290,74 Eur uhradila matka žalovanej. Výsledná suma, o ktorú uhradil žalobca viac, je tak 59,26 Eur a v takomto znení bol navrhovaný aj jej alternatívny petit. Nerozumela, prečo súd prvej inštancie vo svojom výroku II. rozsudku uviedol, že v prevyšujúcej časti žalobu zamietla, keď žalobca požadoval úhradu sumy vo výške 3.400 Eur, a táto mu bola v celej výške aj priznaná. Mala za to, že súd prvej inštancie absolútne nerešpektoval právo na spravodlivý proces, právo na zachovanie rovnosti strán a rovnako ani sudcovskú koncentráciu konania. V konaní podľa názoru žalovanej vznikali pravidelne neopodstatnené prietahy, keď žaloba bola niekoľkokrát dopĺňaná o nové a nové dôkazy, ktoré však nepreukazovali opodstatnenie žalovanej sumy a požadovanú sumu tvoril každý rok niečo iné. Vzhľadom na uvedené mala za to, že rozsudok okresného súdu je nezákonný a nespravodlivý a žalobcom požadovaná suma bola neopodstatnená a zmaťočná.

9. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu de facto navrhol rozsudok okresného súdu potvrdiť ako vecne správny, pričom po prečítaní odvolania dospel k záveru, že toto neobsahuje údaje spĺňajúce náležitosti kvalifikovaného právneho úkonu a odvolanie žalovanej tak považoval za nezrozumiteľné.

10. Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal vec podľa § 379, 380 ods. 1, 2 CSP a bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 (a contrario) CSP rozsudok okresného súdu vo výrokoch I. a III. podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil a vo vzťahu k odvolaniu žalovanej voči výroku II rozsudku okresného súdu odvolanie v zmysle § 386 písm. b) CSP odmietol.

11. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Podľa ods. 2 ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

12. Preskúmaním rozhodnutia okresného súdu odvolací súd dospel k záveru, že jeho rozhodnutie je vecne správne. Okresný súd vo veci vykonal náležité dokazovanie, z ktorého vyvodil správne skutkové závery a na zistený skutkový stav aplikoval správne právne normy, ktoré aj správne vyložil. Pri rozhodovaní zohľadnil všetky relevantné skutočnosti, ktoré sú pre rozhodnutie podstatné. Okresný súd v odôvodnení rozhodnutia dostatočne odôvodnil, na základe akých úvah dospel k danému rozhodnutiu. Odvolací súd sa preto v súlade s § 387 ods. 2 CSP sa obmedzuje len na odpovede v závislosti s podaným odvolaním a tam uvedenými námietkami.

13. V predmetnej veci odvolací súd uznesením č. k. 15C8/8/20222 – 256 zo dňa 17. 08. 2022, zrušil prvotný rozsudok okresného súdu zo dňa 13. 09. 2021, ktorým prvoinštančný súd vyhovel žalobe v celom rozsahu a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolací súd sa stotožnil s námietkou žalovanej o tom, že list zo dňa 11. 04. 2019 nemožno považovať za uznanie dlhu v zmysle § 558 OZ, a preto prvotné rozhodnutie okresného súdu vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci. Odvolací súd vo svojom zrušujúcom uznesení poukázal na to, že žalobca nežaloval len finančnú náhradu za užívanie jeho podielu, ale aj plnenie súvisiace s užívaním bytu. Odvolací súd v tomto smere poukazuje na jednu zo zásad sporového konania, v zmysle ktorej otázka právnej kvalifikácie a právneho posúdenia

uplatneného nároku je vecou súdu. Civilné sporové konanie je tak ovládané zásadou iura novit curia (právo pozná súd). V zmysle tejto zásady strany sporu nie sú povinné nielen uplatnený nárok, ale ani obranu proti nemu, právne kvalifikovať, nakoľko právna kvalifikácia veci je vecou súdu. Strany sú však povinné uviesť rozhodné skutočnosti, ktoré umožnia súdu, aby uplatnený nárok alebo obranu proti nemu mohol právne kvalifikovať. Súd tak skúma, či tvrdené skutočnosti možno podriaďovať pod hypotézu niektorej právnej normy tak, aby z dispozície tejto právnej normy bolo možné vyvodiť plnenie, prípadne určiť, či tu žalobcom požadovaný právny vzťah alebo právo je alebo nie je alebo potvrdiť také skutočnosti, ktoré bránia tomu, aby bolo žalobe vyhovené. Ak strana uvedie rozhodujúce skutočnosti, z ktorých vyvodzuje ním tvrdený nárok alebo obranu proti nemu, ale s týmito skutočnosťami spája nesprávne právne následky, nie je súd viazaný jej právnym názorom a je povinný posúdiť vec podľa tých právnych noriem, ktoré na tvrdený a súdom zistený skutkový stav dopadajú. (viď uznesenie Najvyššieho súdu zo dňa 22. 09. 2010, sp. zn. 5 Cdo 196/2009). Rovnako Ústavný súd SR vo viacerých rozhodnutiach judikoval, že výklad a používanie zákonných ustanovení všeobecným súdom musí v celom rozsahu rešpektovať základné právo účastníkov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Všeobecný súd musí vykladať a používať zákonné ustanovenia v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu. Interpretáciou a používaním tohto ustanovenia nemožno obmedziť základné právo na súdnu ochranu bez zákonného podkladu. „Všeobecný súd musí súčasne vychádzať z toho, že všeobecné súdy majú poskytovať v občianskom súdnom konaní materiálnu ochranu zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov.“ ...„Občianske súdne konanie sa musí v každom jednotlivom prípade stať zárukou zákonnosti a slúžiť na jej upevňovanie a rozvíjanie (§ 3 OSP).“ Súd sa majú vyvarovať prílišného formalizmu, ktorý nemá základný význam pre ochranu zákonnosti, nie je v súlade s ústavnými princípmi spravodlivého procesu (napr. nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 139/02 z 26. februára 2003; nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 154/08 z 24. septembra 2008).

14. Žalobca sa v spore domáhal zaplatenia sumy 3.400 Eur s príslušenstvom. Svoj nárok špecifikoval tak, že tento pozostáva z nezaplatených súm za zálohové platby spojené s užívaním bytu za obdobie od 25. 10. 2017 do 03. 07. 2019 a za nemožnosť užívať predmetný byt v tomto období. Žalobca preukázal dôvodnosť ním uplatneného nároku listinnými dôkazmi osvedčujúcimi, že z jeho strany ako podielového spoluvlastníka bytu došlo v rozhodnom období, kedy bola žalovaná taktiež podielovou spoluvlastníčkou bytu, k úhrade preddavkov za služby spojené s užívaním bytu. Náklady, ktoré vznikli pred týmto obdobím neboli predmetom konania, keďže žalobca si uplatnil nárok na zaplatenie sumy za zaplatené preddavky za služby spojené s užívaním bytu za obdobie od 25. 10. 2017 do 03. 07. 2019.

15. Suma vo výške 369 Eur, na ktorú poukazovala žalovaná v odvolaní, vznikla ešte v auguste 2017 (nedoplatok vo výške 369,32 Eur), t. j. za obdobie, ktoré nebolo predmetom konania a kedy žalovaná ešte ani nebola podielovou spoluvlastníčkou. Okresný súd priznaný nárok na zaplatenie sumy 1.121,10 Eur správne právne posúdil ako nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia v zmysle § 451 OZ. Pri rozhodovaní vychádzal zo zálohových platieb v rozhodnom období, kedy žalovaná bola podielovou spoluvlastníčkou bytu. Okresný súd správne oddelil platby spojené s užívaním bytu, na ktorých sa mala podieľať výlučne žalovaná, keďže byt žalobca nemohol využívať, nakoľko ho žalovaná poskytla do užívania svojej matke, no zároveň samostatne vymedzil náklady, na ktorých sa každá zo strán sporu ako spoluvlastníci bytu mali podieľať v jednej polovici, a ktoré súviseli s platbami voči spoločenstvu vlastníkov bytov a nebytových priestorov, ktoré súvisia s udrжанím a zveľaďovaním bytového domu (napr. fond opráv, zrážky, osvetlenie spoločných priestorov...). V konaní boli preukázané platby, ktoré vykonal v rozhodnom období žalobca aj žalovaná, pričom od sumy, ktorú mala uhradiť žalovaná, odpočítal sumu, ktorú táto uhradila. Žalobca tak v tomto smere uniesol dôkazné bremeno svojho tvrdenia, keď preukázal dôvodnosť svojho nároku na zaplatenie sumy 1.121,10 Eur titulom vydania bezdôvodného obohatenia.

16. Zvyšná časť uplatneného nároku predstavovala sumu vo výške 2.278,90 Eur ako finančnú náhradu za spoluvlastnícky podiel žalobcu na byte, ktorý nemohol užívať vo výške obvyklého nájmu. V konaní žalobca preukázal, že predmetný byt v rozhodnom období neužíval pre potreby zabezpečenia svojej bytovej otázky, nakoľko býva v nájme na adrese C. D. XX vo E.. Rovnako ani jeho syn v predmetnom byte nebýval, keďže tento od roku 2015 býva v prenájme v L., pričom v predmetnom byte mal len evidovaný trvalý pobyt. Taktiež z listu žalovanej adresovaného žalobcovi zo dňa 17. 10. 2020 vyplýva konštatovanie žalovanej o tom, že matka v predmetnom byte býva a odšťahuje sa z neho až keď sa byt predá (viď č. I. 103 spisu). Právny zástupca žalovanej až na poslednom pojednávaní navrhol vykonať dokazovanie výsluchom svedkyne – matky žalovanej, napriek tomu, že užívanie bytu

spochybňovala. Žalovaná mala dostatočný časový priestor od roku 2020 a možnosť, aby takýto dôkaz navrhla. Napriek tomu takýto dôkaz navrhla až na poslednom pojednávaní, na ktorom bol vyhlásený rozsudok súdom prvej inštancie. Odvolací súd v tomto smere uvádza, že doplnenie dokazovanie výsluchom matky žalovanej by bol okrem iného neúčelný, nakoľko v spore bolo preukázané, že byt užívala v rozhodnom období práve matka žalovanej až do jeho predaja tretej osobe. Výkon takéhoto dokazovania by bol taktiež v rozpore so zásadou rýchlosti a hospodárnosti civilného sporového konania v zmysle čl. 17 CSP.

17. Žalobca v spore preukázal výšku obvyklého mesačného nájmu v rozhodnom období vo výške 500 Eur mesačne, pričom jedna polovica z tejto sumy predstavuje sumu 250,- Eur/mesačne, ktorú súd prvej inštancie priznal žalobcovi vo výške 2.278,90 Eur, t. j. do celkovej žalovanej sumy, keďže ak by túto sumu prekročil, tak by rozhodol ultra petitem, t. j. nad žalobcom uplatnený nárok. Odvolací súd považuje za nepochybné, že súd prvej inštancie pri rozhodovaní vychádzal zo skutkových tvrdení prezentovaných žalobcom, ktoré boli preukázané listinnými dôkazmi a nie, ako sa mylne domnieva žalovaná, že tento mal opätovne rozhodnúť na základe uznania dlhu. Súd prvej inštancie po zrušení a vrátení veci postupoval v zmysle vysloveného právneho názoru odvolacím súdom a o nároku žalobcu rozhodol v súlade s vykonanými dôkazmi, ktorými mal preukázanú opodstatnenosť podanej žaloby v priznanej výške.

18. Nakoľko žiadna z odvolacích námietok žalovanej v odvolaní nebola dôvodná, odvolací súd rozsudok okresného súdu vo výroku I. a rovnako aj v závislom výroku o trovách konania – II. výrok v zmysle § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil ako vecne správny (I. výrok rozsudku).

19. K odvolaniu žalovanej proti II. výroku rozsudku súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti odvolací súd uvádza, že proti tomuto výroku žalovaná nie je subjektívne oprávnená na podanie odvolania, pretože ním bola časť žalobcom uplatneného nároku na príslušenstvo zamietnutá, keďže prvoinštančný súd priznal žalobcovi nárok na úrok z omeškania za neskoršie obdobie, ako sa tento domáhal podanou žalobou, preto v tejto časti žalobu zamietol. Je tak zrejmé, že týmto výrokom nebolo rozhodnuté v jej neprospech. V jej neprospech vo veci samej bolo rozhodnuté I. výrokom rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým jej bola uložená povinnosť zaplatiť žalobcovu sumu 3.400 Eur s príslušenstvom, teda len voči tomuto výroku a od neho závislého III. výroku o náhrade trov konania mohla žalovaná podať odvolanie (viď § 359 CSP). Preto odvolací súd odvolanie žalovanej proti II. výroku rozsudku súdu prvej inštancie ako podané neoprávnenou osobou v zmysle § 386 písm. b) CSP odmietol (II. výrok rozhodnutia odvolacieho súdu).

20. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v nadväznosti na § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovanú zaviazal k povinnosti nahradiť žalobcovi trovy odvolacieho konania v rozsahu 100% (III. výrok tohto rozsudku), nakoľko žalobca bol v odvolacom konaní úspešný v celom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník, v zmysle § 262 ods. 2 CSP.

21. Senát krajského súdu prijal toto rozhodnutie pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,

- a) ktorému súdu je určené,
- b) kto ho robí,
- c) ktorej veci sa týka,
- d) čo sa ním sleduje a
- e) podpis.

(§ 127 ods. 1 CSP)

Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 ods. 2 CSP).

Strany konania majú možnosť zvoliť si advokáta alebo obrátiť sa na Centrum právnej pomoci so žiadosťou o poskytnutie právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP). Žiadateľ, u ktorého hrozí nebezpečenstvo zmeškania lehoty, môže zároveň so žiadosťou požiadať centrum o predbežné poskytnutie právnej pomoci (§ 11 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z. z.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Ak má dovolanie vady podľa § 429 a dovolateľ na výzvu súdu prvej inštancie na odstránenie väd neodstráni vady, následkom neodstránenia väd dovolania je odmietnutie dovolania.